

València revisitada

ENRIC JULIANA RICART Periodista

Podria ser un d'aquells girs teatrals que tant agraden als mediterranis. Podria ser una més de les astúcies que periòdicament es despleguen al tauler peninsular. Podria ser un artifici la lleu obertura valenciana cap al nord. I si fóra, fins i tot, una calculada ficció o un ardit, seria veritat. Perquè hi ha en aquest moviment, encara en esbós, encara incipient, encara provisional, encara insegur, un diàleg inquiet amb la realitat venidora.

La inquietud valenciana és tan certa com la perplexitat catalana —deixem-ne hui

tranquil l'emprenyament. Des de fa mesos, els principals dirigents empresarials del País Valencià o Comunitat Valenciana —doble llenguatge, doble joc; per què no?—, insisteixen amb gran claredat expositiva en la urgència de l'eix o corredor mediterrani.

Diaris feroçment anticatalanistes fins a dates molt recents, comencen a publicar càlides invitacions a la germanor i estadístiques molt precises sobre les moltes mercaderies que les empreses catalanes i valencianes es compren i es venen al llarg de l'any.

És un desgel lent. Tímidament, molt tímidament, persones amb responsabilitats importants en la política cultural valenciana s'atreixen a parlar del català i del valencià com d'una mateixa llengua; una mateixa llengua que hauria de tindre dos noms, dos autoritats i dos estàndards, diuen. Doble denominació i marca per a un mateix idioma, per què no?

Amb molta cautela es va articulant una certa obertura valenciana, que podria resumir-se de la següent manera: ens interessa fer coses amb els catalans i creiem que als

Cal tornar a València. Amb la mirada molt atenta, sense prejudicis, sense inèrcies, cap a la societat menys malenconiosa d'Espanya.

La crisi econòmica imposarà grans reajustaments en el quadre peninsular. I en el futur escoltarem parlar molt de l'eix mediterrani. Sorgiran nous interessos i noves narracions.

catalans també els interessa fer coses amb nosaltres. Podríem ser més amics, però que no ens facen passar per l'adreçador del catalanisme. Barcelona no serà mai la nostra capital. Podem tindre interessos en comú, però cadascú a sa casa.

D'interessos en comú, n'hi ha. L'eix o corredor mediterrani és hui el més evident de tots. És un assumpte ferroviari. Metàlic. Tangible. I cartogràfic. Es tracta de construir una línia de tren d'ample europeu que reduisca els temps i els costos del transport de mercaderies a l'immens mercat continental. L'abaratiment d'aquests costos és fonamental per a les empreses que aconseguisquen eixir amb vida de l'actual turbulència econòmica. El futur de la Ford

d'Almussafes potser depén d'aquesta línia ferroviària, si no és ja massa tard. Ha de ser més ràpid i més barat dur els cotxes a Europa. I les motos. I els teixits, les taronges, les sabates. I les importacions orientals. A hores d'ara, no fa falta molta imaginació per a comprendre el calibre de l'aposta.

Tren, cabotatge i carretera. Major agilitat en el transport, per a consolidar els ports de València i Barcelona com a grans receptors del tràfic marítim de la Xina, l'Índia i l'Orient Mitjà. El principal competidor està més al sud: el port d'Algesires, situat a l'eix vertical que connecta Andalusia amb Madrid, després amb Vitòria —la decisiva Y ferroviària basca— i després amb la França atlàntica. Mapes, mapes.

És fàcil entendre aquesta nova cartografia. És quasi evident. Per què ara les urgències? Molt senzill: el col·lapse del negoci immobiliari està esvaint la ficció d'una València exclusivament vinculada al Gran Madrid i hostil a Catalunya fins a l'eternitat. Aquest binomi està hui tan en crisi com la crisi mateixa. És el moment del doble joc i de la doble aposta. Així estan les coses descarnadament mediterrànies. Deliciosament mediterrànies.

Per un corredor ferroviari també poden circular les mercaderies culturals. I les idees. Un espai compartit per valencians i catalans sembla possible. Un espai amb doble joc, amb doble llenguatge, amb molts interessos creuats i amb no poques contradiccions. Un espai ambigu. Per què no?